

Poul Hyldgaards erindringer

**Ejsing Kanon, interview med Poul Hyldgaard, dec.
2008 skrevet af Lis Krogager Ransborg**

Poul Hyldgaard bor i Århus og kørte den lange vej til hjemegnen for at give sit bidrag til Ejsing Kanon. Der er en fortælling om barndom og opvækst på faderens tørvefabrik i Tværmose og prioritering af lærdom og uddannelse i ungdommen samt om arbejde og spændende oplevelser som DBU formand og medlem af FIFA – og enkelte episoder fra 2. verdenskrig.

Jeg hedder Poul Carlsen Hyldgaard, og jeg er født den 19. marts 1929 i den allerværste snestorm, der overhovedet fandtes i det århundrede, næsten. Jordemoderen var nødt til at komme med hest og kane og kom selvfølgelig deraf for sent, men jeg var altså kommet til verden, og det siges, at jeg skreg lige så meget, som stormen hylede.

Jeg er ældste søn af den ældste søn af den ældste søn, og jeg er den første, der er døbt Hyldgaard. Min far og min Bedstefar hed faktisk Jensen, men min bedstefar som er født i Hyldgaard i Ryde, tror jeg nok (der må jeg sige, jeg er usikker), han havde fået navnet Hyldgaard. De var selvfølgelig begge to, og min farbror også, involveret i både det ene og det andet. Mejeri og sogneråd og hvad ved jeg. Det er for øvrigt en ting, der har hæftet sig ved mig lige siden. Det er sådan set ligegyldigt hvor man kommer hen, så bliver man valgt til formand eller sådan et eller andet. Men min Bedstefar var jo glad for at have fået sit første barnebarn, for han var nemlig 69 år, så det var jo ikke for tidligt. Da jeg var 3 år, kunne jeg stolpre over markerne og besøge min Bedstefar og min søde dejlige Bedstemor, Ane Hyldgaard. (De ligger jo begge to begravet på Ejsing Kirkegård.) Min bedstefar tog mig op på skødet, tog en pegepind og en bog og så lærte jeg alfabetet ...og så lærte jeg at læse ...og så læste vi den ene bog efter den anden : Ota Solgryn bøger. Det resulterede i, at da jeg var 4 år, kunne jeg læse avisen højt for familien. Det var jo sådan lidt tidligt – det resulterede så igen i, at jeg kom i skole allerede som 6 årig. Da skulle man jo gå 3 år hos lærerinden og 4 år, var det vist, hos læreren. De 3 år hos lærerinden blev kun til 2, så erklærede lærerinden frøken Hoffmann, at nu kunne hun ikke lære mig mere, så nu blev jeg flyttet over til lærer Andersen . Der var jeg så. For at gøre den gren færdig så kan jeg fortælle at realskolebestyrer Rytter i 1939 kom og besøgte lærer Andersen, også for at finde ud af, om der nu var nogle emner til hans realskole i Vinderup – og det havde lærer Andersen. Han havde mig og så Jens Møller fra Brugsforeningen.

Vi kunne så følges ad, og i august 1939, da begyndte vi i Vinderup på Realskolen for at tage en Præliminæreksamen. Det skulle tage 4 år, og i 1943 om sommeren skulle vi så være færdige, og da skulle vi også konfirmeres, men så sagde min far nej. Ikke to ting på en gang. Nu kan du gøre din præliminær eksamen færdig, og så kan du gå til præst det næste år. Da kan du blive herhjemme, så kan du hjælpe til på gården, og så kan du gå til præst et par timer om ugen, men ingen forstyrrende elementer. Så jeg fik jo lov at tage min præliminæreksamen. Dengang havde man en 16 skala med UG. Jeg tror, vi havde, jeg har ikke det nøjagtige tal, det var noget i retningen af, at vi havde 15 karakterer og jeg havde 11 UG'er og 3 UG minus og 1 MG, og det kom jeg jo stolt hjem med til min far, hvortil han sagde : ja, det kunne jo have været bedre ! Hvorefter jeg svarede: du har ret. Det ku det jo. Så begyndte jeg jo at gå til præst og arbejde lidt på gården, men min far havde jo noget andet i baghånden. Han havde skrevet til Danmarks brevscole i Holbæk: min søn skal senere i matematisk gymnasium, I har et kursus for matematisk gymnasium. Værsgo, det fik jeg. Brevskole. Det resulterede i at da jeg mødte i gymnasiet , da kunne jeg løse 3. g'ernes opgave til studentereksamen, så jeg havde jo masser af fritid til at spille fodbold og alt muligt andet. Jeg blev jo presset ind, nej jeg blev ikke presset, det ville være absolut synd at sige, men jeg blev opfordret til at promovere hele tiden og lære noget, og det har jeg nydt godt af resten af mit liv. Det kan jeg jo sige til alle unge mennesker, der ikke gider gå i skole. Det er dumt at lade være.

Nå, men så var jeg jo hjemme og så skulle jeg i gymnasiet og så kom der jo verdenshistoriske elementer ind, fordi gymnasiet i Struer, hvor jeg skulle hen, det var besat af tyskerne, og undervisningen i Struer foregik rundt om hos private, og så sagde min far: det er ikke noget. Du skal have en ordentlig studentereksamen. Du kan komme på kostskole, og det var en indremissionsk, naturligvis. Det lå naturligvis i Haslev, byen hvor pastor Batoldi var hjemme, ham der i sin tid kaldte det teologiske fakultet i Århus for en røverkule. (Det gjorde han nogle år senere.) Men jeg kom af sted derover. Det var en af de første dage i august 1944, og siden har jeg kun været meget lidt i Ejsing, på ferier. De første år i gymnasiet kom jeg naturligvis hjem på ferier, og det var en ret uhyggelig rejse . Det tog op til 24 timer fra Haslev til Vinderup med afbrydelse med bomber og sabotage og al den slags, som der var nok af. Jeg havde da også kammerater på nogen af de andre skoler, som blev skudt. Jeg var heldig at være på indre missionsk skole, og der sagde rektor, at vi måtte ikke rejse om søndagen. Da skal man gå i kirke. Så vi rejste altid om mandagen og begyndte om tirsdagen efter en ferie, men det gjorde de ikke på de andre skoler, og en søndag efter vi havde været på Tommerup station i foråret 1945, da blev toget beskudt af britiske bomber, og nogle af min kammerater fra Birkerød kostskole blev dræbt. Vi så kun de sønderskudte wogoner næste dag, da vi kom forbi. Så lidt heldig har man også sommetider været.

For nu at gøre det med studierne kort, jeg var jo matematiker, for jeg skulle jo være ingeniør og bygge jernbaner i Persien og havne i Syd Afrika, og hvad ved jeg.

Et halvt år før var en kammerat på kostskolen og jeg blevet enige om, at det ville vi ikke. Vi ville noget andet. Hvad vi ville, det vidste vi ikke. Vi blev enige om, at vi ville have, et , ja ikke et sabbat år, som man har nu til dags, men vi ville have et almen gyldigt studium i humaniora, så vi meldte os ind ved det teologiske fakultet til skræk og rædsel for min indre missionske familie, som kendte mig . Der var jeg så et par år fordi, som jeg har sagt før, vi blev altid valgt til noget i min familie, og jeg havde ikke været mere end et år på universitetet, så var jeg formand for studenterrådet, og som formand for studenterrådet måtte jeg i 1950 tage imod 6 tjekkiske flygtninge, som skulle herop og studere, fra tyskerflygtningelejr. 2 til Århus og 8 til København. Af de to i Århus var den ene en pige, og 5 måneder efter blev jeg gift med hende, og det var jeg i 56 år og 22 timer. Det vil sige de sidste 8 år af hendes liv tilbragte hun på demens plejehjem i Århus.

Det betød jo at jeg måtte til at arbejde, og så kom jeg jo til militæret som teolog, og så kunne jeg komme til søværnet. Så meddelte jeg søværnet, at jeg ville være søofficer, men jeg havde faktisk opgivet teologien. Så blev jeg sendt til Ariensdal, og så skulle jeg gøre tjeneste et år på en ministryger, når jeg nu skulle være søofficer. I mellemtiden fandt jeg ud af ved en lægeundersøgelse, at jeg var totalt farveblind. Så kunne jeg jo ikke blive admiral. Det var logisk med det samme. Jeg kunne ikke blive noget, hvor jeg skulle sejle, men jeg havde fået afkortet min tjenestetid, fordi jeg skulle på søofficer skolen. Så gik jeg op på søofficersskolen og hentede min ansøgning, og det var der ikke nogen, der kunne kæde sammen, så jeg kom stadigvæk hjem efter 12 mdr. på en ministryger.

Så kom jeg på arbejde, dér hvor jeg som student var begyndt at arbejde, hos en vognmand, og så fandt jeg ud af, at jeg skulle jo have noget eksamen. Så jeg tog på Handelshøjskolen og blev HD'er. Alle eksamenspapirer, de ligger hjemme i Århus i en skuffe. Jeg har aldrig set dem. Men man har hårdt brug for at lære noget. Altså min senere karriere inden for fodbold, den blev simpelthen hjulpet af sted, fordi jeg kunne tale fransk. Simpelthen. Der var ikke noget med, hvilke 2 sprog vil du have. Engelsk, tysk , fransk. Bom færdig slut! og jeg kan godt lide, at det var sådan. Det var sådan set min tilknytning til Ejsing plus min færdiguddannelse.

Min far var jo tørvefabrikant. Han havde oprindelig været diakon og yndede at bruge sin titel diakon Jens Jensen Hyldgaard. Det stod også på brevene. Han havde to yndlings titler: diakon og husmand. Han ville ikke være tørvefabrikant. Eller direktør, men det var han. Tørvefabrikkerne blev jo kørt af nogen af spidserne i sognet. Mejeribestyreren og flere jeg ikke kan huske, men de kom en gang om året til kaffe hos min mor, når sæsonen var ved at være slut. Min Bedstefar, mejeribestyreren, en stor gårdejer herude i nærheden, som jeg ikke kan huske, hvad hed, og min far blev jo så kaldt hjem og skulle være direktør, fordi min Bedstefar jo synes han selv var for gammel til det. Så byggede man en gård til ham nede ved landevejen, hvor jeg er født, ved Tværmosen (Skivevej 71). Den kostede det formidable beløb af 6.000 kr. En gård med kostald, hestestald og lade – og stuehus. Der bragte han så min mor hen. Fra Gilleleje. Stakkels lille pige. Det skal

du lige høre: min mor sagde til mig hele min barndom, du skal lære noget, du skal blive til noget, du skal væk fra den jyske hede. Det er frygteligt at være herude på den jyske hede. Hun var jo vant til smilende nordsjællændere..... og da der så var gået en 30 40 år – en skønne dag , da gården var blevet afviklet til min bror (Lars Hyldgaard), så sagde min far til hende : nå Karen, hvor vil du så hen og bo nu i din alderdom. Jamen jeg vil da blive i Ejsing, er du rigtig klog. Sådan kan tingene jo altså ændre sig.

I øvrigt så synes min far jo godt, at vi kunne lave noget andet end at gå i skole hos lærerinden. Jeg kunne jo læse, skrive og regne, så jeg kunne jo ligeså godt lave noget andet. I tørvemosen om sommeren. Rejse tørv op på enden, så de kunne blive tørre, og så senere skrue dem. Så vi kunne tjene lidt penge. Jeg har tjent mit eget tøj fra jeg var 6 år gammel. Det første par pludderbukser blev købt i Skive for den formidable sum af 19 kr. Det var mange penge, men de var også flotte. Det var til pæn brug om søndagen. I søndagsskolen. Søndagsskolen havde min far også noget at gøre med. Vi gik i søndagsskole hver søndag formiddag. Der var forskellige mennesker som varetog tjenesten der, og min far var én af dem. Der sad vi så pænt i missionshuset i Egebjerg. Jeg ved, at der i grundstenen i missionshuset er indmuret en flaske med navne. Jeg har aldrig selv set den, men jeg har fået fortalt, at min bedstefars navn stod der. Jeg har også fundet hans navn i Kongenshus mindepark. Det er jeg meget stolt af. Der er hans navn indgraveret i en af de store sten : Poul Hyldgaard . Han var jo én af hedens pionerer. Han var den første, der købte en traktor, så de kunne brække al ude i heden og plante træer. Der var han en foregangsmand, og min far fortsatte det. Det var jo faktisk et meget stort stykke arbejde at opdyrke heden, og senere er de jo holdt op med det igen, for det lønner sig jo ikke. Men det var min bedstefar og far, der var med til at opdyrke heden. For nu at vende tilbage til det med at blive til noget. Jeg kan huske da jeg skulle skrive en artikel til Skive Folkeblad om min farbror Jeppe til hans 50 års fødselsdag. Jeg vil nødig lyve, men et sted imellem 10 og 16 forskellige bestyrelsesposter havde han. Husmandsforeninger o.s.v. o.s.v. Han ligger i øvrigt også begravet på Ejsing Kirkegaard.

Min far var sognerådsformand. Der var en sjov historie. Han var medlem af sognerådet, men han var upolitisk. Det vil sige, han var retsdagsmand, men da der jo kun var 1 eller 2 retsdagsfolk i Ejsing, så var der jo ikke nogen liste. Så han var upolitisk. Han var formand for socialudvalget. Vi havde en stor kasse stående hjemme. Nødlidende folk kunne jo komme og hente socialhjælp, og de kom fra kl. 10, og min far han havde det jo sådan, som jeg har det : Han ville fandens gerne sove længe, og han ville absolut ikke i seng. Vi har jo spillet skak til kl. 3 om natten, og kl. 10 om formiddagen, stod min mor ude i køkkenet og skreg og råbte : Jens, Jens nu skal du stå op, nu kommer der gæster. Nå men så skulle der være sognerådsvalg. Så kom han jo på en liste sammen med en arbejdsmand her fra sognet, jeg har glemt hans navn, det var vistnok en der arbejdede ved vejvæsnet. Så alle sagde jo, Jens Hyldgaard behøver vi jo ikke stemme på, han skal nok blive valgt, hvilket resulterede i, at det blev han ikke. Min mor hun jublede jo: Ud med

den kasse og alt det pjat. Så gik der 4 år, og så bliver han stillet op igen, og så får han så mange stemmer, at både han og de næste 2-3 stykker på listen kommer med ind. Jo, han var jo sådan set en meget retlinet mand.

For øvrigt har han aldrig slået mig. De kindheste jeg har fået, dem har jeg fået af min mor. Min fars straf var helt anderledes : I seng. Da jeg blev snuppet en søndag eftermiddag i stalden med en glødende pil i munden som 10 eller 11 årig så var det ind i seng. Så blev man smidt i seng kl. 4 om eftermiddagen. Så kunne man ligge der og tænke over sine synder. Nej han slog mig aldrig. Min far kan jeg kun beundre. En af de ting der er mærkelige, men tiderne ændrer sig jo, er at når man i dag møder sin gode ven, så omfavner man ham .. Jeg har aldrig omfavnet min far. Han ville også været blevet forskrækket, hvis jeg havde gjort det. Men retlinet det var han. Også Karen Johanne Karlsen.

Jeg var jo meget, meget tit og ofte ovre hos min Bedstefar. Den eneste gang jeg ikke ville, det var en dag jeg skulle. Det var den dag jeg skulle have en søster, fandt jeg senere ud af. Du kan da bare gå ind til din Bedstefar, fik jeg at vide – nej det ville jeg ikke, og så var der jo en ballade, og så kom jeg jo hylende derover.

Min Bedstefar døde i 1947. Jeg var ikke hjemme til hans begravelse, fordi jeg skulle til studenter eksamen, og der har jeg været 18.

Jeg var der meget af tiden som barn, og søndag eftermiddag kom min far og mor medbringende mine to søstre, og fra den modsatte side over marken kom min farbror Jeppe og tante Marie gående. Tante Marie holdt jo Familiejournal. Den udkom om tirsdagen, og om søndagen havde hun læst den, og så bragte hun den med op til min Bedstefar. Så kunne vi jo læse den der, men vi kunne aldrig gætte kryds og tværs, for dem havde min farbror Jeppe lavet.

Jeg sad som lille også med krystalapparatet sammen med min Bedstemor og hørte gammeldaws dansemusik, og hun sad jo og rokkede. Hun var 10 år yngre end min Bedstefar, men hun døde 8 mdr. efter ham. Da min bedstefar var død, så var nabokonen også død, og så kom nabomanden over og sagde til min Bedstemor, der er vist ingen brug for os to mere, og så døde de også begge to nogle måneder senere.

Hvordan var det at være barn og barnebarn til Jens og Poul Hyldgaard. Hvordan så de andre børn på dig. Følte du dig anderledes fordi du kunne læse så tidlig og så meget..

Jeg erindrer kun et enkelt tilfælde, hvor de var efter mig i skolen , men det var man jo også efter andre børn. Nej jeg havde en ganske almindelig barndom ligesom de andre. Der var jo ikke noget med at vi var oppe i et højere lag end de andre. Vi var ganske normale mennesker, men altså jeg fik lært en masse og fik også lov til en masse som f.eks.: Vi solgte jo tørv, og når lastbilerne kom og læssede. og chaufførerne fik talt op og betalt, så fik de en kvittering på, hvor meget de havde læsset, og det passede jeg en gang i mellem. En eftermiddag skulle min far og mor i byen, og så skulle jeg passe det, men der kommer ikke nogen, sagde min far. Der står ganske vist en helt masse tørv deroppe, men der kommer ikke nogen. Så jeg fik mors gamle håndtaske. Det var nemlig hele kontoret med kvitteringer, og da min far og mor kom hjem så var håndtasken fuld og pladsen tom . Der kom jo en helt masse. Jeg gik bare rundt mellem chaufførerne, jeg kendte dem jo, og skrev

ned, du har fået 10.000 osv, og de koster så og så meget og skrev en kvittering, sådan passede jeg det. Man skal jo være over for andre mennesker, sådan som man ønsker de skal være over for en selv. Færdig slut. Der er ikke noget med sociale lag. Jo selvfølgelig er der noget med sociale lag, men det er jo ikke noget, der skal betyde noget i menneskers omgang med hinanden. Det synes jeg i hvert fald ikke, men det er jo ikke alle der synes det.

Tilbage til det jeg nævnte før. Der var jo det år hvor jeg gik til præst ved Niels Bundgaard. Det var 2 timer om ugen. Så det kunne jo ikke optage min tid – og brevskolen, selvom der var papirer nok, så kunne det jo heller ikke ,men jeg skulle jo også arbejde, og jeg imponerede min mor en dag i rigtig varmt solskinsvejr ved at gå ned i marken og hakke roer i korte bukser og et flot slips. Hun sagde, jeg var skør, og det var jeg sikkert også.

I juni 1944 arbejdede jeg med vores nabo Wilhelm Davidsen. Han arbejdede om sommeren af og til med at pumpe vand ud ved tørveudgravningen . Den dag gik vi i heden og hakkede kartofler. Jeg var tilmeldt gymnasiet på Sjælland. Så kom vores stuepige, jeg ved ikke om det hed stuepige dengang, hun skulle også hjælpe i marken. Så sagde hun, du kommer ikke på gymnasiet for englænderne er i dag begyndt et bombardement af alle danske havne . Øv, sådan noget forbandet krig ! Det var jo trykkende, indtil jeg kom hjem og fik verificeret, at hun havde hørt forkert. Det var alle franske havne. Det var jo d. 6. juni 1944, invasionsdagen. Jeg var 11 år da krigen begyndte og 16 år, da den holdt op. Jeg kendte navnene på alle generalerne på alle fronter. Det var noget man gik op i. Det fulgte man rigtig meget med i. Det var jo sådan set interessant nok.

Men jeg kom da i hvert fald på kostskole, og så kom jeg jo så som sagt på universitetet og begyndte siden at arbejde.

Men jeg havde jo spillet fodbold på gymnasiet. Det var et af de vigtigste fag. Vi havde den gamle venstrevinge fra B93 som gymnastiklærer – Futten hed, hvad han hed i virkeligheden, det kan jeg ikke huske, men han havde det princip, at når skolen var forbi ved halv 3 – 3 tiden, og hvis vi kunne samle et fodboldhold, så fløjtede han . Han ville ikke rende rundt med en 3-4 stykker, men hvis der kunne blive en fodboldkamp ud af det, så ville han være med - og det kunne der. Så kom jeg til at spille fodbold på byens ynglingehold, og så sker der det en dag, hvor jeg skulle med ynglingene med et eller andet sted hen, at jeg rykkede op på seniorholdet, for der var udbrudt Roskildesyge på holdet, så folk lå hjemme i sengen. Så jeg blev lige fluks flyttet over i en bus og kørt til Stege, og dagen efter fik jeg min hidtil største og eneste ros for min indsats PÅ fodboldbanen. Der stod nemlig: hos Haslev lagde man kun mærke til center forward, og center forward, det var mig – og det vidste kun jeg . Det er den eneste gang jeg har opnået omtale for mine initiativer på fodboldbanen. Slut, ikke mere med det - men jeg spillede da fodbold.

Jeg kom så til det firma, hvor jeg var i 36 år. Marius Hansen. Men før det, skete der det, at jeg meldte min kone til kvit eller dobbelt hos Svend Pedersen. Det var jo giffen gaffen guffen for Svend Pedersen. Emnet det var jo Afrikas storvildt. Lille sød pige, talte dårligt dansk, åh det kunne jo ikke være mere rørende. Hun kom igennem første runde. Dagen efter ringede Se og Hør. De ville gerne have lov til at invitere min kone på en 14 dages Safari. Fotosafari i Afrika. Hun skulle af sted, og der skulle en fotograf med. Nå ja. Hun skulle hen og have en indsprøjtning (vaccine) allerede samme dag. Det skaffede vi jo så. Hun var så væk i 14 dage, og jeg sad så alene i Århus med 2 små børn og heldigvis en sød nabokone, som tog sig af dem, mens jeg var på arbejde. Men så kom hun jo hjem igen, og så kom hun op den sidste dag, og så vandt hun 10.000 kr. minus 1500 til staten. Dem satte vi i banken. Naboen nedenunder, sådan en rigtig buldrefyr, sagde: hvad skal I så bruge de penge til ? Så sagde min kone med det samme : til at flytte ! Vi havde en to-værelses lejlighed og så efter et halvt år, så var der et nyt hus, der aldrig havde boet nogen i det, på Jyllands Alle 147, og der flyttede vi så ind. Efter 8-9 år så byggede vi noget til den, og jeg bor der stadig, og jeg har tænkt mig at blive boende, til de smider mig ud. Det var flot klaret af hende. Hun var jo vild med dyr, og

da emnet så var vilde dyr, sagde jeg, det kan du ikke, det er for stort og for bredt, så blev vi så enige om, at jeg skulle tilmelde hende til Afrikas vilde dyr. Så hun var oppe i 7 spørgsmål. Min kone var født i Sudetenland, det var i Tjekkiet, men hendes mor var sudetertysker og min svigerfar var tjekke. Tjekke med cz, og det har jo givet spændinger i det ægteskab har jeg senere fundet ud af. Min kone var sin fars pige, hun var tjekke. Det fandt jeg ud af en gang. Jeg så min svigermor første gang efter 13 år, da fik hun lov at komme herop. Børnene var født og det hele, og så var vi på besøg hos nogle venner. Hun var jo en gammel dame, og hun var jo interessant, og de snakkede og snakkede og snakkede, og pludselig siger min svigermor i en eller anden anledning : Ich bin ja deutcher. Jeg så på min kone og tænkte: Så for Søren, men hun holdt sig da til vi kom hjem, og så brød helvede løs: Hun var tjekke ...færdig slut! Aber Kitti, ich bin doch deutcher, sagde svigermor. Så der var ballade for alle pengene.

Nå, men vi fik jo købt huset og boede der, og så fik vi jo så fundet onklen i Frankrig, og så kørte vi derned, og siden den tid, så har vi været regelmæssigt i Frankrig. Nu er vi der jo en stor del af tiden. Altså vi er her når det er koldt. Her har vi jo varme i huset. I Frankrig er det jo et gammelt bondehus, det er 150-200 år gammelt, så der er ikke sådan at varme op.

Så ebbede det jo ud med fodbold og firmafodbold og sådan, og jeg havde jo en stilling i entreprenørfirmaet Marius Hansen, som lavede stålkonstruktioner, aluminiumskonstruktioner, ventilations-anlæg og markiser og ind imellem lidt mere. Der var jeg så i 36 år. Så kommer jeg hjem en dag, og så siger min kone (da var vi flyttet ud på Jyllands Allé, lige over for AGF's anlæg): Jeg har meldt Michael ind i AGF. Nå, sagde jeg. Ja, jeg var ovre hos lærer Rasmussen for at melde ham ind, og han spurgte, hvor gammel er han, han er 6 – arrh , det er for lidt , sagde han og så sagde min kone: Jeg kan ikke styre ham, mine blomster og træer kan slet ikke holde til at have ham hjemme i haven. Han skal herover, og så forbarmede han sig jo over hende, og så kom Michael i AGF, og så kom jeg på sidelinien, som den trofaste fader uden at stå og råbe Michael skyd nu, og hvis du laver et mål så får du en is (alle de forbandede forældre !), jeg var den pæne og ordentlige mand.

Så kommer AGF i krise i 1968 så kom nogen fra ungdoms-afdelingen og sagde, vi skal have generalforsamling om et par måneder og så skal du ind i bestyrelsen, og det kom jeg så. Så var jeg i 10 år i AGF. 2 år som formand, når jeg kun var formand i 2 år, så var det fordi jeg havde en anelse om at man ville stille mig op som DBU's kasserer, og så ville jeg ikke være formand for AGF, og hvis jeg bliver det, så siger jeg fra, så vil jeg ikke høre noget vrøvl, for så kan I lade være at vælge mig nu. Så kom jeg ind i DBU bestyrelse i 1977 og 1981 blev jeg kasserer og i 1984 kom jeg så ind i FIFA som repræsentant dengang for Skandinavien, men det udviskede sig med hvor kommer du fra.

DU stoppede så I AGF?

Ja jeg blev valgt til AGF's bestyrelse i december 1968 og var med til at stifte divisionsforeningen i 1972, tror jeg det var. Så kom jeg ind i DBU's bestyrelse i 1977, kasserer i 1981 og var der i 10 år indtil 1991 og 11 år som formand. 84-96 sad jeg i FIFA's eksekutiv komite altså i den internationale fodboldorganisation, som blev stiftet i 1904 af 7 lande, deriblandt Danmark. Det har jeg også profileret mig med, at jeg repræsenterede et af de lande der var med til at stifte FIFA.

Jeg kan huske at min chef var død og hans efterfølger, hans søn døde også (som 40 årig), og der var jeg chef i firmaet i tre uger. Men jeg havde jo så meget med fodbold at gøre og var ikke så interesseret, og selvfølgelig var der ingen, der ville have sådan en fodboldtosse som ene direktør. Men jeg sagde det til min næstkommanderende, og så blev min afdelingsleder i stålkonstruktioner direktør, så over natten blev han overflyttet fra at være min underordnede til min overordnede, og så

sagde han til mig: Jeg har hørt, at du vil holde, når du bliver 60. DU skal blive til du er 67. Du får ingen lønforhøjelse, og jeg vil ikke på noget tidspunkt høre dig sige, må jeg rejse 3 uger til Kina, må jeg tage to dage til Rom. Du skriver op i min kalender, hvor du er, slut. Jeg fik ingen lønforhøjelse, men jeg havde jo nogle arbejds – fritids betingelser, der slet ikke eksisterer mere i dag. Slet ikke. Så var der det, at på det tidspunkt jeg kom ind i Fifa, var der en del spændinger mellem de nordligste og sydlige lande. Egentlig en spænding mellem katolikker og protestanter. Det var jo sådan, at der var nogle officielle sprog, og jeg var jo faktisk et særsyn i det jeg kom fra norden og kunne tale fransk. Jeg har gået i en park ved et hotel i Rotterdam. På min ene side gik min nordirske ven, som havde været i FIFA i en menneskealder og som kun talte engelsk. På den anden side gik en sagfører fra Barcelona, som udover Spansk også kunne Fransk. Mellem de to venner gik jeg og var tolk. Det giver jo respekt, at man kan det. Jeg vil sige, hver eneste (knejt) dreng eller pige på 10 år, for fanden: Skynd jer at lære nogle sprog, og så lad være med at spørge, hvad skal vi bruge det til? Det kommer, en skønne dag, da står du dér og er glad for, at du kan. I dag kan jeg jo ikke, jo, jeg kan tale med min nabokone på fransk. Men for 12-14 år siden kunne jeg jo holde et foredrag uden manuskript på fransk. Men det skal bruges, og når vi tager derned, så taler jeg jo tysk med Elisabeth, men tysk har jeg jo talt hele mit liv, også med min kone Marit. Ja så kom jeg jo til at rejse verden rundt, i de forskellige funktioner.

Det må have været spændende?

Ja hvis jeg nu skal være rigtig onskabsfuld så kender jeg en masse lufthavne hoteller og fodboldbaner, men der var det heldige med VM, at så havde Fifa jo forskellige steder man spillede, og der var en Fifa kommission hvert sted. En gruppe med en formand, en næstformand, en pressemand, og en dit og dat, og hvad ved jeg. Der var jeg jo selvsagt til at være formand, og det har jeg så været i Mexico og Italien og i USA. I Mexico var jeg i en by der hed Lion. I Italien var jeg i Verona og i USA var jeg i Washington. Når man var med der, blev man jo et sted i 14 dage til tre uger, og man kunne jo ikke se fodboldkampe hele tiden, så der fik man jo lov til at se sig omkring. Washington kender jeg udmærket og Mexico city, men ja, det var jo helt tilbage i 86, og Verona også. Men for at tage et andet eksempel, jeg har også været i Rio de Janeiro til FIFA præsidentens 80 års fødselsdag. Men jeg landede, fik en taxa, kom på hotellet, jeg kom til hans fødselsdag, og jeg kom med en taxa tilbage til lufthavnen og hjem igen. Så jeg har da ses Kristus figuren fra luften, men den vidste jeg jo i forvejen, der stod der, så der var ikke meget nyt i det. Altså man kan sige Jeg har været i Rio de Janeiro, gu har du ej. Men sådan er det jo. Men i Washington traskede vi rundt på gaderne. På vejen hjem fra restauranten nede ved havnen, mødte jeg min gamle kammerat for Århus, sagfører Thorkild Ryhler ? Hej, Hvad laver du her? Det er noget underligt noget. Men ellers har jeg været i alle europæiske lande undtagen de tre baltiske lande, Polen, Rumænien og Grækenland. Men jeg har jo aldrig været på ferie, men jeg har været i Østtyskland, ej det skal jeg fortælle. Udover det der med at der var kvalifikationskampe til verdensmesterskaberne (VM), så var det jo under Fifas lys, og Fifa sendte en repræsentant til alle disse kampe, og det var os fra eksekutiv komiteen. Jeg har jo været rundt og været inspektør på mange kampe. Jeg har været i Østtyskland, DDR, en 2-3 gange, og jeg har oplevet at stå ved check point Charlie, og så kommer der en østtysk betjent hen og siger: Er De Poul Hyldgaard? Ja. Man venter på Dem på den anden side. Min kone sagde: du skal ikke rejse til Østtyskland, du skal ikke rejse til Østtyskland. Så sagde jeg, jeg repræsenterer fodbold, de rør ikke et hår på mit hoved, jeg bliver båret på hænder og fødder. Men det jeg ville fortælle var, at min allerførste kamp var i Leipzig mellem DDR og Jugoslavien, og der var 20-30-40.000 tilskuere , og der var fyldt, og der var ingen tag over, og vi sad der i øsende regnvejr. Men der var da sådan en tavle hvor holdopstillingerne kom, og så kommer så dommertrioen. Dommertrioen var Østrigsk og dommeren

hed H.. Brunmeier og 1. linje dommerens navn har jeg glemt, men 2. linjedommerens navn, det glemmer jeg aldrig: manden hed Helmuth Kohl, og der jublede 50.000 østtyske tilskuere. Den vesttyske forbundskansler skulle være linjedommer! Men det var jo således, at Østrigeren jo hed Helmuth Kohl, det glemmer man aldrig, de jublede. Desværre døde han nogle år senere, han var en hyggelig fyr.

Har der været nogle særlige mærkesager indenfor fodboldverdenen du har kæmpet for eller været i mod?.

Jeg stod jo som førende repræsentant for dem, der ville have indført betalt fodbold. Det var jeg jo ene om i starten. Helt alene med to kammerater fra GF begyndte vi med det, og det kæmpede jeg jo med. Vi fik jo startet divisionsforeningen sammen med nogle andre, bl.a. Hans Bjerg Petersen fra DBU. Igennem årene fik vi jo lavet det sådan at divisionsklubbernes repræsentationsforening havde en rimelig indflydelse, dog ikke magten i DBU, men en rimelig indflydelse, så jeg var tilfreds. Så sker der det, at Hans Bjerg ville videre og have overmagten i DBU, og så opstår der jo så en magtkamp mellem ham og mig. Ja jeg har tyve scrapbøger, men siden min kone kom på hospitalet er der ikke blevet lavet nogen, for det var hende, der lavede dem. De repræsenterede tiden før.

Men det lykkedes at få de professionelle fodboldspillere til at måtte spille landsholdkampe.

Det lykkedes, det var vi enige om, det var jo en udvikling der foregik over hele Europa. Men altså den første gang jeg stillede forslag i DBU's repræsentantskab i 1970 for 120 mennesker, da fik jeg tre stemmer. Den ene, det var min egen. Så fra 1970 til 1977, der sloges vi om det, og så blev det gennemført. Nu er det jo kørt helt ud af sporet igen. Sådan en knejt på 20 år, der skal tjene 3-4 mio., det hører jo ingen steder hjemme. Jeg ved godt, at når de slutter deres karriere som 32 årig, så er der mange af dem, der ikke har en uddannelse, og så har de penge til at kunne skaffe sig en uddannelse, og det er jo så også i orden, men at de sådan ligefrem skal svømme i penge hele livet, det kan jeg ikke rigtig se nogen mening i. Men okay, jeg har ikke noget med noget at gøre mere, jeg er snart 80, så nu må de gøre, som de vil.

Men du ser stadig fodboldkampe?

Jeg går ikke til fodboldkampe mere, jo jeg går en gang om året til en kamp i DBU, fordi jeg bliver inviteret. Men jeg har aldrig nogensinde interesseret mig i at se en fodboldkamp, hvor jeg var interesseret i resultatet. Altså f.eks. AGF. De skulle jo vinde, men det gjorde de jo ikke altid, og Danmark, de skal jo vinde, men de vinder jo heller ikke altid, så de bedste kampe jeg har set har faktisk været mellem Rumænien og Bulgarien eller Grækenland og Italien, eller hvem fanden jeg nu har set. Jeg var jo raviruskende ligeglad med hvem der vandt, og det var jo afslappende. Det var ikke for spændingens skyld. Nu fryser jeg, og jeg bryder mig slet ikke om menneskemængder, så de fleste fodboldkampe jeg ser, dem ser jeg på fjernsynet. I fred og ro, og der kan jeg skrue ned for lyden og blive fri for at høre en dum kommentar.

Hvad med dine børn er de blevet fodboldspillere?

Ja ja, den ene af dem, Michael. Han nåede da at komme til at spille på ynglinge landsholdet, men længere nåede han altså ikke. Han siger selv, at det var fordi jeg fik indført professionalisme, men det må jeg jo så leve med. Den lille, som er 2½ år yngre, han begyndte også at spille fodbold, men

Michael kom altid på 1. holdet og han kom på 4. holdet, så det gad han ikke. Så gav han sig til at spille basket til trods for, at han ikke var så forfærdelig høj. Der nåede han langt. Han nåede da at spille på Viby's hold i mange år.

Så sporten har betydet meget for jer?

Ja min ældste søn har kun piger, men den ene af dem spiller stadig fodbold, og min anden søn har to drenge og to piger. Men de to drenge spiller basket. Sådan er det.

Jeg havde det jo godt, og var et fredeligt menneske. Jeg husker, du kender jo de der, der står i bagerste række, og så snart der kommer en fotograf, så Vuuu ... så skynder de sig foran. I 1990 i Rom var jeg i audiens hos paven, og vi kommer ind i et rum .Jeg sad på første række, sammen med en englænder. Men der var så en anden, der sad et par rækker bagved, og så sidder vi der og kigger og så siger englænderen: Hvad laver vi her? Og jeg siger, jeg tror vi sidder og venter på paven, han kommer ind af døren dér og hilser på dig. Så åbnedes døren og ind kom paven, og alle os i første række fik pæne håndtryk, men ham der absolut gerne ville have haft et håndtryk, han kunne ikke komme forbi og ikke komme frem, og i løbet af et øjeblik så var det jo slut. Jeg har i øvrigt et foto hjemme, hvor jeg trykker paven i hånden.

Hvad fik paven til at komme og snakke med fodboldfolk?

Det var os, der kom til paven, altså vi kom i audiens. Vi pæne fodboldfolk. VM var jo i Italien.

Kunne det virkelig lade sig gøre?

Ja hvorfor ikke. Der var både muslimer og antikristne på vores 21 mands delegation. En fra det helt sorteste Afrika.

Så det er mange forskellige, du har arbejdet sammen med i bestyrelserne. Mærker man kulturforskellene. Slår det igennem i fodboldverdenen?

Det er der måske andre der ville sige: Ja det kunne ,vi tydeligt mærke, men jeg ville sige: næ. Det var fodbold, det handlede om uanset om det var Herfog fra Hong Kong eller Sir Bird fra Nottingham, det var jo ligeegyldigt. Prinser havde vi jo også, specielt arabiske og Saudiarabiske, det var meget spændende at træffe så mange mennesker. Min kone var jo super god til at være med, og hun kunne jo dansk, tysk, engelsk og russisk. Hun havde lært russisk i skolen. Hun flygtede, det var efter det kommunistiske politi 1947. Pjask, pjask, pjask, over en flod en april nat sammen med nogle børn. Så var hun 1½ år i en flygtningelejr i Tyskland, og så kom der 6 af dem ud (ud af 8), og kom til Danmark, hvor de kunne studere i 3 år. Hun skulle have forlænget sit pas hver 6 måned, helvedes besværligt. Så kunne man ligeså godt gifte sig.

Der skal lige en ekstra historie med, som ikke handler om mig, men om min skolekammerat: Farbror Jeppe har fortalt mig følgende historie. Jens Møller går på handelsskole eller sådan noget i Vinderup om aftenen. På vejen hjem bliver han overhalet af en langsomt kørende lastbil. Som han griber fat i, det gjorde man jo den gang, og så lod han sig trække med. Så får han en geværpibe stukket i ansigtet med besked om at slippe. Okay. Så drejer den fra ad det, der i dag hedder Vinderupvej til Ejsing, og Jens Møller fortsætter ned til Egebjerg skole, det er hans vej hjem til Egebjerg Brugs. Da han kommer til Egebjerg, kommer lastbilen derfra, og fortsætter ud i Heden, og

Jens Møller er nysgerrig, og han kører med derud bagefter dem. Så finder han jo ud af, at det er nedkastningssted for våben til modstandsbevægelsen, men så bliver han snuppet, og så kommer føreren herovre fra, Toldforvalter Jensen fra Skive. Den berømte Toldstrup og de siger: Hvad skal vi gøre ved ham? Skyd ham! - og Jens Møller rystede, men han får lov til at gå og får at vide, at han skal holde sin kæft med sådan noget. Så går de (modstandsfolkene) hen og besøger min farbror Jeppe i nærheden af skolen og fortæller ham historien og siger: Nu holder du øje med om der bliver fortalt noget som helst om noget som helst om våbenedkastninger osv. og om han er utæt, for så skal vi have fat i ham. Så blev krigen jo slut. Så går min farbror Jeppe i Brugsen og møder Jens Møller og spørger ham. Nå hvad oplevede du så ude på Heden? Han blev ligbleg og sagde: hvor ved du det fra ? Jeg har ikke sagt det til nogen, jeg har ikke sagt det til nogen, sagde Jens Møller. Men nu er krigen forbi.

Tror du han har fortalt det nu, Lis. Ellers er historien her.

Tak til Poul Hyldgaard for den spændende beretning til Ejsing Kanon.